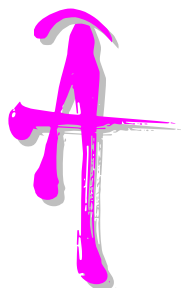

HỒI THỨ NĂM MƯỜI MỐT

Hồ Lô Đa

u Dương Long Niên đáp:

—Tuởng bà! Lão phu nhận thấy bà nên câm nín là hơn. Vào trong khoang kia mà nghỉ đi bà. Lão phu niệm tình quen biết ngày trước, dành mọi dễ dãi cho bà và sẽ đưa bà vào đất liền. Lúc đó, nếu bà muốn tái chiến, chúng ta sẽ khai chiến với nhau.

Ngọc Diện Thần Bà gọi:

—Giản Hoài Quyên đâu? Bước ra đây!

Một nữ nhân mặc áo trắng bước ra.

Trông thấy thiếu nữ, Nhuế Vĩ mừng lớn, kêu lên:

—Quyên muội! Quyên muội còn sống?

Âu Dương Ba kinh hãi, hấp tấp hỏi:

—Người... người không có nhảy xuống biển?

Âu Dương Long Niên minh bạch sự tình. Lão biến sắc mặt xám xanh, hầm hừ thốt:

—Tuởng bà! Bà cứu nàng trở lại, giấu nàng trong khoang thuyền! Bà muốn làm bẽ mặt lão phu?

Ngọc Diện Thần Bà cười mỉa:

—Con trai ngươi khinh khi người ta đang lúc cơ khổ linh đình, gặp nạn không nơi nương tựa, cứu lên thuyền toan bề cưỡng hiếp, hành động đó biểu hiện dị tánh rõ rệt, hẳn chẳng khác một con dã thú. Người ta có thân giá ngàn vàng như thế đó, khi nào lại để cho cuồng phu tục tử mó tay vào? Tự nhiên người ta phải nhảy xuống biển để bảo toàn tiết hạnh!

Âu Dương Ba vốn là kẻ táng tận lương tâm, nghe lời mắng đó, hẳn chẳng hề nao núng. Nhưng, Âu Dương Long Niên là bậc tiền bối, thanh danh lừng lẫy giữa giang hồ, danh dự cao, khi nào chịu nổi những lời tuy nhẹ nhàng, song độc hơn đao kiếm, lão bị kích động thực sự. Nhưng, việc đã lỡ rồi, vả lại quen tánh bênh con, lão hét lên:

—Nín! Nín! Không được nói nữa!

Ngọc Diện Thần Bà xì một tiếng:

—Tại sao nín? Ai khóa được miệng của ta chứ? Nếu không có ta trên con thuyền này, thì Giản cô nương đã bị đứa con trai quý báu của người bức mà chết trong lòng biển rồi! Người hiểu chứ, tử bất giáo, phụ chi quá! Con vô lại, thì cha phải mang. Bây giờ, chứng tích rành rành đó, chẳng những quý tử của người phải chết, mà chính người cũng phải được giáo huấn kỹ!

Quá giận thành bình tĩnh, Âu Dương Long Niên cười vang:

—Được! Được! Nếu lão bà có tài, cứ giáo huấn cho lão phu xem! Lão phu muốn thấy cái mũi đồng bóng bói toán gạt đời của ngày xưa, tiến bộ như thế nào mà dám thách đấu với lão phu.

Bỗng, Âu Dương Ba «hự» lên một tiếng, rồi ngã xuống.

Âu Dương Long Niên kinh hãi, thét lên:

—Tại sao thế, Ba nhi?

Lão tiến lên.

Ngọc Diện Thần Bà quét ngang một gậy.

Âu Dương Long Niên khựng lại ngay. Lão không phản công, mà chỉ lùi lại, bởi lão biết nếu động thủ với Thần Bà, thì mất thì giờ nhiều lắm, cuộc chiến dằng dai ít nhất cũng trải qua hằng ngàn chiêu. Trong khi lão bận giao thủ, nếu Nhuế Vĩ thừa cơ đó, hãm hại con trai lão, thì lão làm sao lão giải cứu được? Huống chi hiện tại, con trai lão lại cần được cứu ngay! Lão lùi lại, đảo bộ lách mình vòng qua Thần Bà, lướt tới chụp vào ngực Nhuế Vĩ.

Nhuế Vĩ đứng sát mạn thuyền, không đường lùi, bắt buộc phải đạp tới.

«Phi Long Bát Bộ» của chàng vô dụng trước một Âu Dương Long Niên, chân chàng chưa lên cao, lão trầm bàn tay tả xuống, chụp chân hữu của chàng.

Đã bị lão chụp một lần, Nhuế Vĩ biết thủ pháp của lão lợi hại vô cùng, nên rút chân về, rồi phóng tay ra.

Tay phóng ra, dĩ nhiên phải phóng cả đôi tay.

Âu Dương Long Niên biến thế, xoay ngược bàn tay lên, chụp trúng đường dây Phục Long Sách.

Nhuế Vĩ giật hai tay về, dây rịt vào da tay, chàng bắt chập đau đớn, vừa giật vừa liều lĩnh tung luôn hai ngọn cước theo thế liên hoàn.

Phía sau, Ngọc Diện Thần Bà vung gậy quật vào lưng Âu Dương Long Niên, cứu Nhuế Vĩ.

Âu Dương Long Niên quả là tay thượng đỉnh trong võ lâm, gặp cơn nguy cấp, không hề rối loạn tâm thần, vừa buông tay ra, hoành trái lại, hất đầu gậy của Ngọc Diện Thần Bà, đồng thời tay kia chặt xuống, hóa giải thế cước liên hoàn của Nhuế Vĩ. Cũng đồng thời gian, lão chìa một ngón tay điểm vào huyệt Tuyền Dũng nơi bàn chân của Nhuế Vĩ.

Nhuế Vĩ mang giày có đế rất cứng, song đế không chịu nổi chỉ lực của Âu Dương Long Niên, chàng bị điểm trúng vào huyệt đạo đó, chân tê dại liền.

Ngọc Diện Thần Bà đánh tiếp ngọn gậy thứ hai.

Âu Dương Long Niên nhắc bổng Nhuế Vĩ lên, dùng thế «Lý Ngư Nhảy Sóng» tung mình ra xa ngoài ba trượng, tránh cây gậy của Thần Bà.

Ngọc Diện Thần Bà đánh hụt hai chiêu, không gây rối loạn cho Âu Dương Long Niên được, mà lại còn để cho lão bắt Nhuế Vĩ, bà cảm tức vô cùng.

Âu Dương Long Niên đáp xuống, đứng vững rồi, vừa thở vừa thốt:

—Trượng pháp của mục đồng bóng ngày nay hơn trước xa!

Ngọc Diện Thần Bà cho rằng lão ta châm chích, mặt đỏ bừng, bà có biết đâu Âu Dương Long Niên lại khen thật sự! Bởi, tránh ngọn roi của bà, lão phải thi triển một chiêu tối hậu, cực kỳ lợi hại của lão, chiêu đó bình sanh lão chỉ dùng đến một lần tại vũ hội trên đỉnh Hoa Sơn bốn mươi năm trước để thủ thắng. Khi nào lão sử dụng đến chiêu đó, là lão lâm vào trường hợp nguy hiểm cực độ.

Sợ Thần Bà tiếp tục đánh nữa, lão án tay lên đỉnh đầu Nhuế Vĩ. Nếu Thần Bà vào cứu, lão sẽ đánh xuống thiên linh cái của Nhuế Vĩ. Lão hét:

—Liều đầu! Cứu tỉnh gấp Ba nhi cho lão phu!

Thì ra, Diệp Thanh thừa cơ Âu Dương Long Niên không phòng bị, lấy chiếc khăn có tẩm mê hồn dược, quét qua mặt hắn. Hít hơi mê, hắn ngã xuống liền. Rồi nàng bước tới, ấn bàn chân trên ngực hắn. Nếu nàng dụng lực, đập mạnh chân xuống, là ngực của Âu Dương Ba phải dập nát.

Tình trạng của Nhuế Vĩ cũng nguy hiểm không hơn Âu Dương Ba, tự nhiên nàng phải giữ cứng chân nơi ngực hắn, nếu Nhuế Vĩ có bề gì, thì nhất định là nàng đập chết hắn, trả thù. Âu Dương Long Niên gọi, nàng không nhúc nhích.

Lão ta suy nghĩ một chút, bèn đề nghị:

—Chúng ta trao đổi điều kiện đi!

Ngọc Diện Thần Bà hỏi:

—Trao đổi làm sao?

Âu Dương Long Niên đáp:

—Liều đầu cứu tỉnh con trai lão phu, đổi lại, lão phu buông tha tiểu tử, cho hắn đi theo bà.

Sợ Diệp Thanh nóng nảy làm liều, lão tiếp:

—Lão phu cũng rút lại lời nói trước, cấm tiểu tử lên thuyền. Bây giờ thì hắn tự tiện đi chung thuyền với các người, khỏi nhảy xuống biển nữa.

Ngọc Diện Thần Bà không dám tự mình chủ trương, vì không phải chính bà chế ngự Âu Dương Ba. Cho nên bà không vội đáp ứng như thế nào cả.

Diệp Thanh lên tiếng:

—Tiên sanh hãy buông đại ca tôi ra đi, tôi sẽ cứu tỉnh lệnh lang.

Nàng cũng sợ lão nóng con, làm liều mà có hại cho Nhuế Vĩ, nên giọng nói có vẻ khẩn thiết.

Âu Dương Long Niên cười hiểm:

—Cô nương cứu Ba nhi trước đi.

Diệp Thanh toan y lời, Ngọc Diện Thần Bà ngăn chặn:

—Khoan!

Âu Dương Long Niên nổi giận:

—Bà nhất định phá hoại công việc của lão phu phải không?

Ngọc Diện Thần Bà không màng nghe lão, hướng qua Diệp Thanh, bảo:

—Chờ cái lão hồ đồ đó buông Nhuế Vĩ ra, chúng ta sẽ cứu con lão sau.

Âu Dương Long Niên tức uất đến sững chòm râu, hét:

—Mụ đồng bóng! Lão phu không bức bà phải đi theo họ, nếu bà hòa dịu một chút, thì lão phu sẽ cho bà ở lại trên thuyền này, lão phu hứa sẽ không làm chi khó dễ cho bà cả. Nếu ba còn chống đối lão phu mãi, thì đừng mong ở đây lâu!

Ngọc Diện Thần Bà cười lạnh:

—Ta đâu có chuẩn bị lưu lại đây, dù người có cố cầm ta lại, ta cũng chẳng thềm. Đừng có léo nhéo nữa, hãy buông Nhuế Vĩ ra, bọn ta sẽ đi ngay, đi hết.

Âu Dương Long Niên «hừ» một tiếng:

—Ba muốn gạt lão phu phải không? Hãy cứu tỉnh Ba nhi trước đi!

Ngọc Diện Thần Bà gọi Diệp Thanh:

—Trao tên dân tặc cho già đi cô nương!

Không đợi Diệp Thanh trao, bà bước tới, nắm Âu Dương Ba, rồi bảo:

—Hai cô nương xuống thuyền trước đi, ở đó chờ. Già sẽ lo liệu việc tại đây cho!

Diệp Thanh lo ngại cho Nhuế Vĩ, chưa chịu đi.

Nhuế Vĩ bảo:

—Nghe theo lời tiên bối đi, Thanh muội! Xuống thuyền trước với Hồ Cáp Na và Quyên muội đi.

Diệp Thanh, Hồ Cáp Na, Giản Hoài Quyên nhờ thuyền phu thông dây đưa xuống thuyền nhỏ.

Trên này, Ngọc Diện Thần Bà thốt:

—Bây giờ, chúng ta trao đổi đi!

Âu Dương Long Niên hỏi:

—Trao đổi cái gì nữa?

Ngọc Diện Thần Bà đáp:

—Chúng ta thề độc, không ai được giở trò quỷ với nhau, song phương trao đổi công bình.

Âu Dương Long Niên lắc đầu:

—Không được! Con lão phu hôn mê, bà phải bảo nàng ấy cứu tỉnh nó, sau đó chúng ta trao đổi nhau.

Ngọc Diện Thần Bà nói:

—Làm cho mê được, thì nàng phải có thuốc cứu tỉnh, nhưng không thể trao thuốc giải cho người!

Âu Dương Long Niên nổi giận:

—Không trao giải được, thì các người chết hết! Tiểu tử bị đâm vỡ sọ, bà và ba liễu đầu làm mối cho cá!

Ngọc Diện Thần Bà lạnh lùng:

—Ta cho thuyền nhỏ xung chạm thuyền lớn của ngươi, liệu thuyền của ngươi khỏi lật úp hay không chứ?

Âu Dương Long Niên cười vang:

—Thuyền nhỏ không buồm, không chèo, lấy trốn đâu mà xung chạm cho lật thuyền của lão phu, lão phu hứa nếu có thuốc giải, là lão phu để cho bọn của bà ra đi yên lành. Ngược lại, lão phu sẽ ra lệnh, thuyền lớn lướt đi đè thuyền nhỏ chìm lỉm cho mà xem!

Ngọc Diện Thần Bà gằn giọng:

—Ngươi nói chắc?

Âu Dương Long Niên gật đầu:

—Ba còn nghi ngờ nhân cách của lão phu nữa sao?

Ngọc Diện Thần Bà đến cạnh mạn thuyền gọi xuống:

—Cô nương quăng thuốc giải dược lên đây!

Diệp Thanh quăng lên liền.

Cuộc trao đổi xong xuôi, Ngọc Diện Thần Bà ôm Nhuế Vĩ nhảy xuống tiểu thuyền. Đại thuyền của Âu Dương Long Niên ly khai nơi đó, như lời lão hứa.

Nhuế Vĩ vẫn còn bất động. Nếu đế chân giày không dầy, thì chỉ lực của Âu Dương Long Niên đã làm hỏng đôi chân của chàng rồi!

Hồ Cáp Na tỏ sự lo ngại:

—Không chèo, không buồm, chúng ta làm sao đây, hử bà?

Ngọc Diện Thần Bà đáp:

—Có hết, đừng lo.

Bà vào khoang, lôi ra bốn mái chèo.

Hồ Cáp Na lấy làm lạ, hỏi:

—Ở đâu mà có lệ thế?

Ngọc Diện Thần Bà giải thích:

—Lúc ta vào khoang, viện cố tìm chứng cứ bắt tội tiểu dân tặc, ta lên vào sau thuyền lấy chèo xuống đây, ta lại chuẩn bị đủ cả thức ăn, nước uống, thừa dùng trong một tháng.

Hồ Cáp Na lè lưỡi:

—Tiền bối có thần thông hay sao ấy mà! Làm gì chuẩn bị nhanh được như vậy?

Bây giờ Giản Hoài Quyên mới bộc lộ tâm tình đối với Nhuế Vĩ và Diệp Thanh.

Về Hồ Cáp Na thì nàng chưa quen mặt, nên chỉ nói năng qua loa thôi, tuy vậy, không mấy chốc họ thân nhau như đã quen lâu.

Nhuế Vĩ khuyên các nàng đừng xem trọng những gì họ đã làm cho nhau, và hãy nghĩ đến việc sắp tới, bởi con đường còn dài, nhiệm vụ của họ còn nhiều.

Ngọc Diện Thần Bà thốt:

—Thực ra, Âu Dương Long Niên cũng là con người tốt. Lão ta chỉ có mỗi một tật xấu, là hay bệnh con, biết là con làm quấy cũng vẫn bệnh như thường!

Nhuế Vĩ hỏi:

—Con trai lớn của lão bị ai giết?

Ngọc Diện Thần Bà đáp:

—Bảy chưởng môn nhân đại kiếm phái.

Nhuế Vĩ giật mình:

—Rồi Âu Dương tiền bối lần lượt giết cả bảy người đó, để trả thù cho con?

Ngọc Diện Thần Bà gật đầu:

—Do đó, Hải Long Vương đắc tội với thiên hạ võ lâm chánh đạo, lão cũng biết mình quá đáng nên bỏ hiệu, ẩn thân, không dám chường mặt giữa giang hồ nữa.

Diệp Thanh hỏi:

—Con trai lớn của lão làm việc gì nên tội, đến nỗi bảy đại kiếm phái liên hiệp sát hại?

Ngọc Diện Thần Bà đáp:

—Về tội ác của hắn thì không ai đếm cho hết! Hắn học trọn vẹn võ công của cha, tài nghệ của hắn cực cao, trên giang hồ ít có ai đủ sức chế ngự hắn! Nếu không có bảy kiếm phái liên hợp trừ diệt hắn, thì chẳng biết hắn còn làm nên những việc tà trời gì nữa! Âu Dương Long Niên vì con mà tiêu tan thình danh, bây giờ còn lại một đứa đó, lão ta vẫn chứng nào tật nấy, cứ bệnh vục mãi! Cũng may là lão chưa truyền hết sở học cho hắn! Tuy nhiên, dần dần rồi lão cũng rèn

luyện hấn thành tài! Trong tương lai hấn sẽ gây họa cho đời, không kém huynh trưởng của hấn ngày trước!

Ngọc Diện Thần Bà và ba nàng chèo thuyền, còn Nhuế Vĩ vì tay bị trói, không làm được gì cả, chỉ nằm dài trong khoang.

Trong bọn, chỉ có Diệp Thanh là biết ít nhiều về nghề hàng hải, nàng cho con thuyền hướng về Nam, đồng chiều với kim địa bàn. Nàng bảo:

—Cứ đi thẳng một đường, chầy hay chóng cũng đến đất liền, tốt hơn việc chuyển hướng liên tục, không khéo loanh quanh mãi rồi mình cũng vẫn còn bồng bênh trên mặt biển. Huống chi, Trung Nguyên ở hướng Nam, chúng ta có nhiều hy vọng lắm.

Giản Hoài Quyên hỏi:

—Nếu không may?

Diệp Thanh đáp:

—Không may cũng chẳng sao. Vào không đến đất liền, thì gặp đảo. Về hướng Nam, hải đảo rất nhiều. Trong vòng một tháng, ít nhất chúng ta cũng gặp vài hòn đảo. Đến lúc đó, chúng ta lấy nước uống, tìm vật thực, rồi lại ra đi!

Hồ Cáp Na cười nhẹ:

—Đi như vậy, thế nào cũng đến Trung Nguyên!

Bồng, Nhuế Vĩ hỏi:

—Lão tiên bối có đồ đệ chẳng?

Ngọc Diện Thần Bà mỉm cười:

—Tại sao ngươi hỏi câu đó?

Nhuế Vĩ đáp:

—Vãn sinh nghe nói Ngọc Diện Thần Bà tại Thiên Sơn không bao giờ thu nhận đồ đệ. Nhưng, ám khí độc môn của tiên bối là «Ngư Mao Thiên Vương Châm» lại có người biết sử dụng! Điều đó làm cho vãn sinh nghi hoặc vô cùng. Chẳng lẽ còn có một người khác nào đó cũng biết loại ám khí ấy?

Ngọc Diện Thần Bà mỉm cười:

—Trong thiên hạ có hai người biết loại ám khí đó. Già và đệ tử của già.

Nhuế Vĩ cả mừng, hỏi gấp:

—Đệ tử của tiên bối, có phải là một nữ nhân, tên Lưu Dục Chi chẳng?

Giản Hoài Quyên kêu lên:

—Đúng rồi! Lưu thơ thơ! Tôi có nghe Lưu thơ thơ nói đến «Ngưu Mao Thiên Vương Châm»!

Ngọc Diện Thần Bà tiếp:

—Già vốn không thu nhận đồ đệ, song kết quả cũng thu nhận một Lưu Dục Chi! Điều đó đương nhiên là có nguyên nhân! Lần này già vượt biển, là do đồ đệ của già ủy thác một việc!

Nhuế Vĩ hỏi:

—Việc chi, tiền bối?

Ngọc Diện Thần Bà đáp:

—Nàng cho biết có một thanh niên họ Nhuế, mang người em gái của vị hôn phu nàng đến Ma Quỷ Đảo tìm thuốc! Nàng không tiện đi theo già nên nhờ già chú ý hộ.

Giản Hoài Quyên thở dài:

—Lưu thơ thơ tốt quá! Luôn luôn quan tâm đến tôi!

Nghe ba tiếng «vị hôn phu», Nhuế Vĩ thấy buồn làm sao! Không bao giờ chàng quên được Lưu Dục Chi, một thiếu nữ đã hứa hôn rồi! Chàng không muốn mơ tưởng, song lại khó quên nàng!

Bây giờ, chàng đã rõ lai lịch «Ngưu Mao Thiên Vương Châm». Nhưng, còn tiếng thở dài bên ngoài cửa sổ? Nàng chẳng? Thì ra, nàng âm thầm theo dõi để chiếu cố Giản Hoài Quyên và chàng! Nàng hiểu rõ tình hình của chàng lúc lưu lại nhà của Dục Vương Gia!

Thuyền vượt biển, tiến về hướng Nam, không đầy một tháng, người trên thuyền phát hiện ra một hòn đảo, không lớn lắm.

Giản Hoài Quyên reo lên:

—Đại ca xem kìa! Hình đảo có giống chiếc hồ lô chẳng?

Diệp Thanh cũng kêu lên:

—Giống! Thật giống!

Ngọc Diện Thần Bà giục:

—Chèo gấp! Gấp lên!

Nhuế Vĩ thấy bà cao hứng quá, cười hỏi:

—Trên đảo có gì mà tiên bối phần khởi thế?

Ngọc Diện Thần Bà đáp:

—Trên đó có một người. Một cao nhân! Sư phụ của Hồ Nhất Dao!

Nhuế Vĩ kinh hãi:

—Sư phụ Hồ Nhất Dao!

Chàng thầm nghĩ: “Hồ Nhất Dao đã là đệ nhất cao thủ trong thiên hạ, thì sư phụ của lão ta cao cường đến bậc nào?”

Chàng hỏi:

—Sư phụ của Hồ Nhất Dao phải trên trăm tuổi?

---- o0o ----